

METE YARAR

OYUNUN SONU

Deliler

DESTEK YAYINLARI: 1033
EDEBİYAT: 314

METE YARAR / OYUNUN SONU

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Özlem Esmegül
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Kasım 2018 (5.000 Adet)
6.-10. Baskı: Aralık 2018
11. Baskı: Ocak 2019
12. Baskı: Ekim 2019
13. Baskı: Aralık 2019
14. Baskı: Mart 2020
15. Baskı: Aralık 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-510-6

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

METE YARAR

OYUNUN SONU

Deliler

ÖNSÖZ

Her kitap, yazarın kendi yolculuğudur aslında.

Yaşadıklarını, gördüklerini ve “an”ı anlatmaya çalışır. Zaman zaman da tecrübelerinden öngörüler çıkartır.

Sizler sayesinde inşallah bu kitap benim beşinci kitabım olacak. Kurgusal olarak yazdığım üçlemenin son kitabı... Hatırlarsanız bu yolculuğa *Son Gün* ve *Büyük İhanet* diye başlayıp devam etmiştik. Üçlemenin son kitabı şimdi ellerinizde.

Ben anlatıcıyım... Bugüne kadar, elimden geldiğince, bu ülkeyi delice seven, geçmişte “Deliler” olarak bilinen, bu dönemde ise çoğunlukla “İsimsiz Kahramanlar” diye adlandırdığımız kişileri ve onların yaptıklarını anlatmaya çalıştım. Sizler de bu anlattıklarımın içerisinde ne kadarının kurgu, ne kadarının gerçek olduğunu tahmin etmeye çalıştınız.

Hikâyeler ister kurgu olsun ister gerçek, size söyleyebileceğim tek şey, Anadolu insanının bu ülkeyi delice sevdiği gerçeğidir. Bu gerçeği içinize bir kez sindirdiğinizde ve insanı anladığınızda, tüm hikâyeler, bitmesini asla istemeyeceğiniz yolculuklara çıkarır sizi. Bunun üzerine çizdiğiniz her rota o kadar anlamlı olur ki... Evet dediğim gibi, her kitap yazarın kendi yolculuğudur. Benim de bu yolculuğa çıkmamda emeği geçen rahmetli anneme, Allah başımdan eksik etmesin dediğim babama şükranlarımı sunmak

istiyorum. Üzerimde emeği olan, bana katkı sağlayan, yazmaya olan ilgimi, hevesimi gören ve cesaret veren herkese teşekkür ediyorum. Bu kitapları yazarken sürekli yanımda olan, desteğini esirgemeyen sevgili eşim Gülnaz'a da...

Mutlaka anmak istediğim bir şey daha var. Ben bu ülkenin parasız yatılı ve askeri okullarında okudum. Bu ülkenin çok ekmeğini yedim. Bu ekmeğin karşılığını vermek için de mesleğimi onurla yapmaya çalıştım. Her zaman yaşantımı doğru yaşamaya, özümden ve değerlerimden kopmamaya çalıştım. Her güne bu hissiyatla başlıyorum. Hatalarımla sevaplarımla yolculuğuma devam ediyorum. Kitaplarımı okurken sizler de hep bana eşlik ettiniz. Öncelikle bu kitaplar dünyasındaki beraberliğimiz için hepimizi tek tek saygı ve sevgiyle kucaklıyorum. Ancak bir kez daha hatırlatmakta yarar görüyorum. Bu ülkenin isimsiz kahramanlarını ve kahramanlık hikâyelerini hatırlamazsak geleceğe ne hayal ne de umut bağlayabiliriz. Her gittiğim yerde bana “Neden bu kadar umut dolusun?” diye sorarlar. Benim içtenlikle verdiğim yanıtı şöyle yazdım: “Çünkü ben her gittiğim yerde insanları anlamaya çalıştım, onların hayatlarına dokundum. İnsanların içindeki temiz duyguları gördüm. Onların evlerine konuk, yaşamlarınaysa şahit oldum. Bu sayede hep inançlandım, hep bilinçlendim.”

Bu samimi duygularıyla tekrar iyi okumalar diliyorum. Umarım keyifli, heyecanlı bir yolculuk olur. Geleceğiniz hep umutla ve sevgiyle dolu olsun.

-I-

Sıcak Sahada Büyük Oyun

Koordinatları gizli tutulan bir yer...

Saat: 20.00

Şerif, ses ve ışığın dışarıya sızması mümkün olmayan bir yeraltı sığınağında, telsizin başında bekliyordu. Ekip arkadaşlarıyla birlikte dışarıya kurdukları sensörler ve kameralar sayesinde bölgeyi kolayca izleyebiliyordu. Konuşlandıkları sığınak, mavi bir ışıkla aydınlatılmıştı.

Kasabanın girişindeki özel birlikleri fark ettiği an, ilk mesajını gönderdi.

“Sakın ilerlemeyin!”

İlk kez bu şekilde deşifre ediyorlardı kendilerini. Biraz gergin ama kararlı ve gözü pek bir ikazdı bu.

Yaptığı uyarıya karşılık alamayan Şerif’in gerginliği ister istemez artmıştı bu kez. Birlikler kasabaya doğru ilerleyişlerine devam ediyorlardı hâlâ. Aynı kararlılıkla ve kuvvetle tekrarladı ikazını.

“Sakın ilerlemeyin!”

Birlikler, bu ikazları duymuyorlarmış gibi yaklaşmaya devam ediyorlardı. Şerif, bir kez daha telsizin mandalına basarak seslendi.

“Bir adım daha atmayın!”

Karşı taraftan yine yanıt gelmemişti. Bu kez daha yüksek ve tehditkâr bir sesle son kez konuştu.

“Olduğunuz yerde kalın!”

Sonunda karşı taraftan açık bir yanıt geldi.

“Anlaşıldı!”

***

Şerif, ekip arkadaşlarını bu riskli sahaya gizlice sokmuş, hepsini kasabaya yerleştirmişti. Normal şartlarda göze alınmaması gereken bir riskti bu... Ancak bu kez durum her zamankinden farklıydı. Vatan uğruna yerine getirilmesi gereken bir görev söz konusuydu ve üst düzey risklerle hareket etmek zorundaydılar...

Harekâtın başlamasıyla birlikte Şerif ve ekip arkadaşları bir hafta içinde bölgeye gizlice sızmayı başarmışlardı. IŞİD militanları çatışmaların başladığı andan itibaren buradaki yol kontrollerini ve ev aramalarını sıklaştırdıkları için, istihbarat ekibi kontrol noktalarından iğneyle kuyu kazar gibi meşakkatli bir operasyonla hiç fark edilmeden geçmişlerdi. Kasabayı daha geniş bir açıdan görebilmek için belirledikleri noktalara kameralar ve sensörler yerleştirmişlerdi. Böylece hareketliliği izleyebiliyorlar, örgütle ilgili veriler toplamaya devam ediyorlardı. Örgütün, tıpkı bir buzdağı gibi görünen yüzünden çok, görünmeyen yüzüyle büyük tehdit oluşturduğunun farkındaydılar.

Şerif'in öncelikli amacı, bu buzdağının görünmeyen kısmını tespit etmek ve lazım gelen bilgileri harekâtı yapacak olan TSK unsurlarına bildirmektir.

Bölgeye sızdıktan sonra faaliyetlerini sürdürebilmek için sığınak olarak kullanılmak üzere birkaç tane karargâh kurmuşlardı. Şu an içinde buldukları sığınığın üst katındaki gözetleme görevini Azeri üstlenmişti. Boşnak, Yozgatlı ve Çerkez ise dışarıda operasyonel görevdeydiler. Kasabanın her köşesinden istihbarat topluyorlar, kim nerede ne yapıyor, araştırıyorlardı. Edindikleri en küçük bilginin bile hayati bir önemi olabilirdi. Zira asıl büyük mücadele bu kasabanın içinde gerçekleşecekti.

TSK, bir süredir hava unsurları ve fırtına obüsleriyle belirli hedefleri vurmaya başlamıştı. Örgütün Emir adını verdiği üst düzey bir elebaşı, çatışmaya hazırlıklı olmaları için militanları uyarıyordu. Ancak diğer yandan da Rakka yönünde bölgeyi terk etmeye başlamışlardı. Kasabadaki terörist sayısı dün itibarıyla iki yüze kadar düşmüştü.

Şerif ve ekip arkadaşları, ciddiye alınması gereken bir konu saptamışlardı. Rakka yönünün tam tersi istikametinden gelen yeni teröristler kasabaya giriş yapıyorlardı.

Şerif'in analizlerine göre teröristlerin tekrar kasabaya dönmeleri için birileri örgüte yol vermiş olmalıydı. Kasabaya geliş güzergâhı yaklaşık 200 kilometre kadar vardı ki bu yol üzerinde PYD, Esad yönetimi ve ABD öncülüğündeki koalisyon güçlerinin kontrolündeki noktalardan geçilmesi gerekiyordu. Üstelik yolun büyük bir kısmı nehir ve çöl arazisinden oluşuyordu. Yani güzergâh neredeyse bir açık alan üzerindeydi ve teröristlerin fark edilmeden ilerleme ya da gizlenme şansları hiç yoktu. Ayrıca kasabaya girmek için yaklaşık 10 kilometrelik bir koridordan geçmeleri lazımdı. Silahlı İnsansız Hava

Aracı veya F-16 ile yapılacak atışlarla bu koridor hemen tıkanır, hiçbir kontrolsüz geçişe izin verilmezdi. Buna rağmen teröristler söz konusu güzergâhtan ellerini kollarını sallayarak geçebiliyorlarsa, belli ki senaryosu birileri tarafından yazılmış tehlikeli bir oyun sahnelenecekti yakında. IŞİD'in üzerine koruyucu bir kalkan geçirilmişti adeta.

Şerif'in tespitlerine göre bu güzergâhı kullanarak akın akın terörist geliyordu kasabaya. Üstelik sayıları sadece bir gün içinde iki yüzden bin beş yüze çıkmıştı. Ayrıca elleri de boş gelmiyorlardı tabii ki... Yanlarında zırhlı araçlar, tanklar ve meskûn mahal çatışmalarında kullanmak üzere kendi geliştirdikleri pikap türü araçlar da getiriyorlardı. Birilerinin bu kasabada Türk ordusunun yolunu kesmeye karar verdiği aşikârdı.

Kasabaya giren teröristlerin kendilerini gizlemeye yönelik uyguladıkları taktikler, Şerif ve ekibinin hayli dikkatini çekiyordu. Bin beş yüz kişilik koskoca militan grubu, gelir gelmez derin yerindeyse arazi oluvermişti. Hiçbir yerde görünmüyorlardı. Sokaklarda gezen terörist sayısı çok azdı. Gayet profesyonelce gizleniyorlardı.

Şerif, teröristlerin yeraltından geçen eski sulama kanallarında ve su borularının içinde saklandığını düşünüyordu. Fırtına obüslerinin yıkıcı etkisinden çekindiklerini tahmin ediyordu. Ayrıca Türk Özel Kuvvetleri de örgütün gözünü hayli korkutuyordu. Yeraltında gizlenerek hem Türk Özel Kuvvet unsurlarına kendilerini göstermemeye çalışıyorlar hem de olası obüs atışlarından korunuyorlardı.

Terör örgütünün Türk ordusunu ve dost unsurlarını karşılamaya yönelik yaptıkları hazırlıklar, Şerif ve ekibinin titiz araştırmaları ve gözlemleri sayesinde tespit edilmişti. IŞİD'in planına

göre TSK unsurları, kuzeyden güneye iki ana güzergâh üzerinden bölgeye gireceklerdi. Yollar ağır tanksavar silahları ve mayınlarla tuzaklanmıştı. TSK unsurları, evlerin arasından meskûn mahallin içine çekileceklerdi.

Bu noktada Şerif'e ve ekip arkadaşlarına büyük bir görev ve sorumluluk düşüyordu. Örgütün sığınaklarını, cephaneliklerini ve ana planını ortaya çıkararak IŞİD'in kasabanın giriş hattındaki gediğini bulmaları gerekiyordu. Ancak o gedik bulunduğu TSK ve dost unsurlar bölgeye sızabileceklerdi.

Kasabada Türkiye'ye yakın unsurlar da vardı ve çoğu Türk istihbaratına terör örgütüyle ilgili çeşitli konularda bilgi aktarıyordu. Ancak söz konusu dost unsurların istihbarat ve askeri anlamda yeterli donanımları olmadığı için verdikleri bilgiler çoğunlukla teyide muhtaçtı. Kiminin kuzey diye işaret ettiği yer güney çıkabiliyordu ancak yine de istihbarat teşkilatının eli kulağı olmaya devam ediyorlardı.

Neyse ki Şerif, her ayrıntının farkındaydı. Ekibinin görev dağılımını da dikkatli yapmıştı. Boşnak, keskin nişancılık kabiliyeti nedeniyle ekibin güvenliğini sağlarken, Azeri de bomba uzmanlığı sayesinde birçok yere bubi tuzakları kurarak örgüte sürprizler hazırlayacaktı. Yozgatlı da keşif ve istihbarat konusundaki uzmanlığı nedeniyle şehrin haritası üzerinde uygun noktaları bulmak ve örgütün kritik yerlerini işaretlemekle görevliydi. Dinleme ve istihbarat uzmanı olan Çerkez de yine bu alanda marifetlerini gösterecek, zaman zaman Şerif'le karargâh olarak kullandıkları metruk evde bulunmaya devam edecekti.

Çerkez ve Şerif, telsiz kodlarını takip ederek bölgedeki terör örgütü yapısını ortaya çıkarmaya ve teröristlerin kimler olduğunu tespit etmeye çalışıyorlardı. Örgütün içerisindeki yapı tamamen

kişilere endeksliydi. Bazı örgüt liderleri daha çetin bir tavır sergilerken, bazılarıysa çekilmeye ve anlaşma yoluna gitmeye müsait bir profil çizebiliyordu. Kasabadaki genel yapıyı aşağı yukarı ortaya çıkarmışlardı. Ancak son gelen 1500-2000 kişilik terör grubunun profili konusunda çok da bilgi sahibi değillerdi. Bu da önlerindeki birkaç gün boyunca daha yoğun bir şekilde çalışmalarını gerektiği anlamına geliyordu.

Şerif, ekibini hem motive etmeye hem de zamanlarının olmadığını konusunda bilgilendirmeye çalışıyordu. TSK, bu bilgilere sahip olmadan kasabaya girecek olursa, Türk ordusunun vereceği şehit sayısı yüksek oranda artardı. Şerif ve ekibi bu tehlikenin farkında oldukları için kısa uyku vakitleri dışında neredeyse nefes bile almaman çalışıyorlardı.

Sabaha karşı henüz gün doğmadan kasabaya sızıyorlar, tespitlerini yapıyorlar, gece yarısına doğru karargâh olarak kullandıkları sığınağa geri dönüyorlardı. Önlem amacıyla farklı noktalarda birkaç karargâh daha kurmuşlardı. Buldukları yerde bir veya iki günden fazla kalmamaya dikkat ediyorlar, sürekli yer değiştiriyorlardı.

Şerif saatini kontrol etti. 23.00 olmuştu. Dışarıdaki ekip arkadaşları karargâha dönmüş, gün boyunca elde ettikleri bilgileri masaya yatırmışlardı. Şerif özellikle Yozgatlı'nın aktaracağı verileri merak ediyordu. Terör örgütünün amacını ve nasıl bir tertiplenme içinde olduklarını acilen öğrenmeleri gerekiyordu.

Herkes çayını alıp toplantıya oturdu. Silahlarını bir an olsun üzerlerinden indirmiyorlardı. Sığınağa girdikleri andan itibaren ilk iki üç saat oldukça kritik bir zaman dilimiydi. Eğer izlenmişlerse sadece iki veya üç saat içinde sığınağa saldırı düzenlenebilirdi. Bu nedenle tedbiri elden bırakmamaya özen gösteriyorlardı.

Şerif, semaverden demli bir çay alıp, toplantı masasına oturdu. Arkadaşlarının yorgunluğu yüzlerinden okunuyordu. Ancak yine de hiçbiri halinden şikâyetçi görünmüyordu.

“Ne yaptınız?” diye sordu Şerif.

“Açıkçası bugün vereceğimiz haberler çok da hoşuna gitmeyebilir” diye söze girdi Boşnak. “Gördüklerimiz bizim midemizi bulandırdı.”

Çerkez de, Yozgatlı da onaylar gibi başlarını salladı.

“Gelenlerin ellerinde tanksavar silahlar tespit ettik” dedi Yozgatlı. “Üstelik bunlar daha önce Rakka bölgesinde bulunan ekipten daha fazla teknik bilgiye sahipler gibi görünüyor. Donanımları artmış. İzlemiş oldukları yöntem ve tertiplenmeleri gayet eğitilmiş olduklarını gösteriyor. Sanırım önümüzdeki süreç hayli zor geçecek.”

Şerif, düşünceli görünüyordu. Kimsenin sözünü kesmeden, önündeki deftere birtakım notlar almaya devam etti.

Çerkez, gün boyunca birkaç kişiyle sohbet etme imkânı bulabildiğini söyledi. İŞİD’in içerisinde özellikle Kafkas kökenli militanların fazla olduğunu hatırlattı.

“Konaştığım kişilerin anlattıklarına göre, bunlar yığınaklanmayı bu kasabada yapacaklar. İşin ilginç tarafı güya Rakka bölgesindeki kuşatmayı yararak gelmişler. Peki bunların Rakka’dan çıkış hikâyelerini biliyor musun?”

“Gerek yok” dedi Şerif. “Onların ihanet hikâyelerini öyle çok dinledik ki. Konuyu bilmediğim halde neler olduğunu anlatabilirim sana. Muhtemelen bir bölge özellikle açık bırakıldı ve araçların dışarı çıkmasına müsaade edildi.”

Çerkez acıklı bir tebessümle “Aynen” dedi. “Tam da söylediğin gibi oldu. Yeni gelenlerin yanında son dönemde çok da

görmeyeğimiz sıfıra yakın ağır tank ve BMP türü tekerlekli ve paletli zırhlı araçlar bile var.”

“Anladığımız kadarıyla bütün çetin muharebeler bu kasabanın içerisinde gerçekleşecek” dedi Boşnak. “Elimizden geldiği kadar asil yığımlanma noktalarını tespit edip bu kasabadaki geldiği bulmak zorundayız. Yoksa genel faturayı çıkarmaya çalışırsak buna ne zamanımız ne de konjonktürel durum müsaade edecek. Çünkü bugün öğrendiğimiz kadarıyla güneyden buraya doğru Esad ve İran, doğudan batıya doğru da PYD unsurları hareket geçecekler. Kasabanın elimize geçmemesi için ellerinden gelen gayreti gösterecekler gibi görünüyor.”

Şerif, yukarıda nöbet tutan Azeri’yle de konuşmak istediğini söyleyip Yozgatlı’dan Azeri’yle yer değiştirmesini istedi. Yozgatlı sığınağın üzerindeki binaya çıkarak Azeri’yi aşağıya yolladı.

Azeri toplantıya katıldığında son durumun ne olduğu hakkında kısaca bilgilendirildi. Ekibin, Azeri’nin de fikrine ihtiyacı vardı.

“Ne yapabiliriz sence?” diye sordu Şerif.

“Tek başımıza yapabileceğimizden çok daha büyük bir iş bu” dedi Azeri. “Ama şunu yapabiliriz” diye ekledi biraz düşündükten sonra. “Bütün noktaları özellikle birliklerin ateş imkânı sağlaması için ya kızılötesi vasıtalarla işaretleyebiliriz ya da bölgedeki önemli noktalara GPRS benzeri sistemlerle alıcı yerleştirebiliriz. Hatta başka bir seçenek olarak da vurulması gereken yerlere ufak tefek işaretler bırakarak, birliklerin vurmasını sağlayabiliriz.”

Şerif iyice dikkat kesilmiş Azeri’yi dinliyordu.

“Ama bunları işi çok da uzatmadan yapmak zorundayız” diye uyardı Azeri. “Eğer burada tutunmayı başarırlarsa ve birliklerimizin ilerlemesini engelleyebilirlerse, bu kasaba birileri

tarafından daha önce de yapıldığı gibi başka bir terör örgütüne peşkeş çekilecek.”

Azeri, PYD terör örgütünü kastederek konuşuyordu. Çünkü PYD nereyi hedeflerse, IŞİD o bölgeye öncesinden girer, sonra da IŞİD’le mücadele adına birilerinin desteğiyle o bölgeyi alıp yerleşirdi.

Şerif bu yüzden Azeri’nin çok haklı olduğunu düşünüyordu. Kaybedecek bir saniyeleri bile yoktu. Hızlı düşünüp, doğru kararlar verip harekete geçmeleri gerekiyordu.

“O halde yapacağımız iş belli” dedi Şerif.

Boşnak’tan hâkim bir yer bulmasını ve birliğin genel emniyetini sağlamasını istedi. Bu konuda ona güveni tamdı. Azeri’yi de önerdiği plan konusunda lider seçtiğini açıkladı ve “Bu konudaki liderimiz sensin Azeri” dedi. “Ben de dahil olmak üzere hepimize emir verebilirsin. Şu andan itibaren karargâhın gözetlenmesi için burada ekip bulundurmayacağız. Ya ben ya da o gün kalması gereken bir kişi bölgede kalacak. Gerekirse ikili veya üçlü gruplar halinde göreve çıkabiliriz. Belki günlerce uyuyamayabiliriz. Özellikle kuzeyden gelecek olan birliklere engel oluşturacak terörist unsurları tespit etmeye çalışalım. O bölgelerdeki hedefleri vurdurabilirsek örgüt üzerinde bir baskı da oluşturabileceğimizi düşünüyorum.”

Yanındaki haritayı masanın üzerine açan Şerif, işaret ettiği noktalarla ilgili bilgilerini aktardı. Bir saat boyunca harita üzerinde etraflıca çalıştılar.

Kuzeybatıdan gelecek olan askerler için istihbarat toplayıp pusuya düşmelerini ve mayınlı bölgeye girmelerini engellemeleri gerekiyordu. Kolay bir görev değildi bu. Her baktıkları yerde mayınlarla veya tuzaklanmış el yapımı patlayıcılarla karşılaşılıyorlardı.

Ayrıca terör örgütü kimini kendilerinin ele geçirdiği, kimini de diğer istihbarat örgütlerinden aldıkları ağır tanksavar silahlara sahiplerdi. Öncelikle birliklerin bir kısmının şehrin içine sızması, hâkim bir yeri alması, sonra da yavaş yavaş şehrin içine dağılması gerekiyordu. Bunun için de surdaki gediği bulmak gerekiyordu ama gedik neredeydi? Asıl yanıtlanması gereken soru buydu.

Boşnak haritaya bakarken “Zor bir iş olacak” dedi. Gerçekten de zor işti...

Şerif, haritaya dikkatli bakmaktan yorulmuş gözlerini ovuşturup tebessüm etti.

“Hatırlar mısınız?” dedi derin bir iç geçirerek. “Derviş’in bize anlattığı bir hikâye vardı. Bence bugünkü durumumuzu tam olarak anlatıyor. Tiryaki Hasan Paşa’yı bilirsiniz. Kaniye savunmasını yapan ünlü komutan, Osmanlı paşası... Onun hikâyesi bu dönemde yaşadığımız süreci tam olarak anlatıyor aslında. Türkiye’yi eğer son kale olarak görürsek, ülkemizi kuşatmaya çalışanları da Avusturya Arşidükü Ferdinand’a benzetebiliriz. İster FETÖ, ister PKK, ister PYD, ister onlarla birlikte hareket eden müttefikler üzerinden düşünün, fark etmez. Hatırlayın... Yıllardan beri Türkiye’yi kuşatmaya, Türkiye’nin kaynaklarını tüketip teslim almaya çalışıyorlar. Ama bu bir türlü gerçekleşmedi. Tıpkı Kaniye savunmasındaki gibi...

Arşidük Ferdinand, Kaniye Kalesi’ndeki 5 bin Türk askerinin karşısına 50 bin askerlik kocaman bir orduyla çıkmıştı. Kimler yoktu ki içlerinde. Avusturyalılar, Almanlar, İspanyollar, İtalyanlar, Papalık adına savaşan Fransızlar, Macarlar... Düşünün 5 bin kişiye karşı 50 bin kişi... Üstelik yanlarında da surları darmadağın edebilecek 42 büyük top da getirmişlerdi. Günde bin beş yüz atış yapıyorlardı. Tiryaki Hasan Paşa da bu güce karşı 5 bin askeriyle

direniyordu. Veziriazam'a haber göndermesine rağmen yardım gelmeyeceğini bilen bir Tiryaki Hasan Paşa'dan söz ediyorum.

Sınırlı miktarda yiyecek ve barut var elinde. Ama yine de planını sonuna kadar götürebilecek çelik gibi bir dirayete sahip. Askerlerine hep moral verdi. Durumun kötüye gittiğini onlara hissettirmedi. Kuşatmayı yapanlara psikolojik anlamda bir üstünlük de vermedi asla. Birliğin durumunu iyi göstermeye gayret etti. Tabiri caizse kan kustu, kızılçık şerbeti içtim dedi. Savaş tarihine, kendisinden on kat büyük bir orduya karşı mevziini, kalesini teslim etmeyen, ordusunu kırdırmayan tek komutan olarak geçti. Türkiye'nin durumu da böyle değil miydi? Kaç yıldır kuşatma altındaydık. İçeriden de dışarıdan da binlerce gülleyle, binlerce hainle uğraştık. Ama bu memleketin evlatları hiçbir zaman kan kustum demedi.

O savaşı hatırlayın. Kuşatmaya gelenler Tiryaki Hasan Paşa'nın öncülüğünde Osmanlı askerinin direnciyle karşılaştılar. Her geldiklerinde duvara çarpıp geri döndüler. Kayıpları anormal rakamlara ulaşmıştı. Osmanlı askerinin tüfeği de az, barutu da az.

Barut bitmek üzereyken Hasan Paşa'nın imdadına yine bir askeri yetiştirdi. Doğada bulunan malzemelerden bir miktar dahi olsa barut üretebilmiş ve barut eksikliğini kısmi de olsa giderebilmişti. Bu sayede içeride barutun bittiğini düşünen Arşidük'ün adamları, saldırdıkları zaman 18 bine yakın ölü ve yaralı verip geri dönmüşlerdi. Tabii ki bu kuşatma içeriden direnmeye devam edilerek sonlandırılmazdı.

Tiryaki Hasan Paşa kararını vermişti. Bir gece elinde kalan son 4 bin askerinden 3 binini yanına alarak kaleden dışarı sızmaya ve çadırlarda konaklayan kuşatmacıların arasına dalmaya